

A41438
9(c2)
3-216

МИКОЛА ЗАКУСОВ
ОЛЕГ КРАВЕЦЬ

СТАРИЙ
СТРИЙ

ЗМІСТ

МАНДРІВКА У МИНУЛЕ.....	3
ПЕРЕДМОВА.....	5
СТРИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ.....	12
СТРИЙ ПРОМИСЛОВИЙ.....	23
СТРИЙ ЗАЛІЗНИЧНИЙ.....	36
СТРИЙСЬКІ ПАРКИ.....	46
«Вільшина».....	46
Парк Йордана.....	50
СТРИЙ СПОРТИВНИЙ.....	56
СТРИЙ МІЛІТАРНИЙ.....	70
СТРИЙ МОНУМЕНТАЛЬНИЙ.....	85
Пам'ятник Кілінському.....	85
Пам'ятник у «Вільшині».....	88
Лицарський щит.....	94
СТРИЙ САКРАЛЬНИЙ.....	98
Костьол Народження Діви Марії.....	98
Костьол Св. Йосипа.....	105
Синагога.....	106
Давні стрийські храми.....	108
Кірха.....	120
КАВ'ЯРНІ.....	123
СТРИЙ ШКІЛЬНИЙ.....	131
ПАЛАЦ В ПІДГІРЦЯХ БІЛЯ СТРИЯ.....	145
ДОДАТКИ.....	154
Стрийські старости.....	155
Перелік бургомістрів.....	156
Окружні старости.....	157
Список парохів Стрия.....	157
Список вулиць.....	158
Примітки.....	162

СТРИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ

Стрий отримав самоуправління за магдебурзьким правом 21 жовтня 1431 року. Це право підтверджено для міста королем Казимиром IV 3 квітня 1460 року. «Міста Руського воєводства осаджені на магдебурзькому праві були організовані на кшталт столиці воєводства Львова. На чолі адміністрації стояв бургомістр з райцями — судочинством керував війт з лавниками; ремеслом і торгівлею опікувалися ремісничі і купецькі цехи. Бургомістр був головою міста і його зовнішнім представником. Скликання ради і лави, керування ними, завідування статками і доходами міста спільно з радою, ухвалення податків, надання міського громадянства, скарбниця, оборона міста, затвердження цехових привілеїв і міських ухвал лежало в компетенції бургомистра і ради» — писав Антоній Прохаска.⁶ Неодмінним атрибутом магдебурзького самоврядування була міська печатка. У відділі рукописів Національного музею у Кракові, як твердить Андрій Гречило, збереглася найдавніша печатка на документі 1533 року. До нас дійшли імена кількох стрийських бургомістрів Валентій Воєводка, Яків Гемель (1662), Андрій Куницький (1692), Ян Грибовський (1694), Ян Барановський (1696) Григір Вуглярський (1697), Василь Цибульчак (1699), Ян Рогачевський, Михайло Сименович, Андрій Теодорика.

На чолі судочинства стояв війт. Посада була спадковою («дідичною») і забезпечувалась певними ґрунтами і фільварками. Лавників обирало місто. У Стрию їх було семеро. Печатка стрийської лави

збереглася з 1541 року. Серед представників адміністрації був ще ландвійт, який опікувався мешканцями підміських ланів. З 1618 року Сигізмунд III затвердив такий порядок вибору райців, що двох обирало місто, ще двох призначав староста (ще один представник королівської влади, дивись додаток), а п'ятого вибирали четверо вже обраних. Міське самоуправління творило магістрат і розміщувалось у ратуші. «Ратуша», що походить від німецького «Rathaus» і буквально означає — будинок ради, згадана у королівському локаційному привілеї. Про перші будівлі ратуші через часті пожежі не збереглося жодних відомостей. Містилися вони на Ринку. Знаємо, що поряд з ратушею була крамниця стрийської церкви Різдва Богородиці, поки не згоріла разом з нею. Одну з будівель ратуші (її можна помітити на карті) у спілці з міщанами і бургомістром Адальбертом Фалецьким збудував староста Казимир Понятовський у 1777 році головним чином на гроші з пропінації (права виготовляти і продавати алкогольні напої).

Історія міських структур влади і розвиток міста в австрійську добу досі мало знані. Першу спробу облікувати бургомістрів і узагальнити соціально-економічний розвиток міста зробив Вільгельм Зоммерфельд⁷.

Австрійська влада приділяла особливу увагу колишнім королівським містам, що відзначає Вацлав Токаж. У першому офіційному переліку поселень Галичини 1794 року Стрий згадано серед 108 міст коронного краю зі статусом «urbes». Ніби й продовжувала функціонувати міська влада, до складу якої у 1782 році входили: бургомістри Михайло Сименович і Андрій Теодорика, райці Ян Артим'як, Ілля Тарнавський, Антоній Коханчик, Стефан Микитко, Ян Лаврович, лавники Ян Мармурович, Томаш Залеський, Йосафат Микиткевич, Ян Макович. Але з 1783 року цісарські урядники почали готувати новий магістрат. Місту повернули колишні привілеї, створили оплачуваний чиновницький персонал, забезпечили сталі

Печатка
магістрату міста
Стрия

фонди для розвитку. Видатки міста на утримання отриманих маєтностей, будинків, службовців магістрату, канцелярії, вбрання для поліції у 1797 році склали 14350 флоринів, причому доходи зазевали могли їх покрити. Відомо, що у 1815 році бургомістром був Цешевський. Інших свідчень про нього не збереглося.

Вперше міську владу Стрия офіційний шематизм згадує у 1818 році. До складу магістрату входили: бургомістр Ян Клопотовський, синдик Андрій Стрончак, з трьох радних було двоє: Томаш Оброцький і Антон Венгер, секретар магістрату Андрій Кіржевський, землемір Симон Павликевич, міський касир Генрік Мальфайт, економ Георг Тхоржевський, реєстратор Петро Гивель, три канцеляристи Адальберт Коханчик, Петро Досковський і Василь Летинський, міський хірург Йоган Бедовіч, начальник поліції Раймунд Бединський, лісничий Фелікс Цицевич і акушерка Єва Шмирглевська. Ще 37 службовців належали до міської влади, з них 10 поліцаїв на чолі з капралом і 4 нічні сторожі.

З 1773 року Стрий увійшов до Самбірського циркулу. Із подальшим встановлення цiсарського правління місто стає центром одного з 18 округів, а з 1846 року осідком староства. Апарат чиновників невпинно зростає.

Стрийське окружне управління зразка 1792 року: окружний староста Міхал Адам Рехбергер фон Рехкрон, окружні комісари Стефан Рагій, Емирик Конрад Ліппе (у 1781 році був секретарем у Самбірському циркулі), Фелікс Гневош, Міхаель Левицький, окружний секретар Антон Гебль, окружний протоколіст Антон Долітшер, окружні канцеляристи Йозеф Шлессер, Каетан Венцер, Мартин Шпетко, окружний інженер Антон Хагер фон Хагерштайн, окружний касир Антон Дамм, контролер Йозеф Штігманн, писар Франц Еберан, окружний лікар Рудольф Вільгельм, хірург Леопольд Райтер, акушерка Анна Сафранківічова. Одна посада була вакантною. До управління належало 6 драгунів. Австрійським урядникам дістався будинок на ґрунтах римо-католицького пробоща збудований з поганої цегли. Коли він в 1857 році завалився у місті не знайшлося жодної відповідної будівлі для розміщення представників влади. Магістрату довелося виділити землю під нове будівництво.

В період австрійського урядування окружний староста володів усією повнотою влади. Яскравий приклад — епізод з Казимиром Мільбахером. У 1823 році на той час губернського секретаря відіслано зі Львова до Стрия, де він починає виконувати обов'язки Стрийського окружного старости чи крайсгауптмана. Його попередник одержав підвищення і перебрався на Буковину. У штаті установи перебували комісари Франц фон Зальцгейм, Крістіан фон Коделлі, Йозеф Вернер і Моріс Драцький, секретар Адольф Антон граф Лавалетте, лікар, ветеринар, інженер і достатньо чиновників нижчого рівня. Отримавши ранг радника у 1824 році, староста жваво взявся за роботу. Дороги, виробництво свічок, сіль і податки — справ вистачало. У розпалі діяльності Мільбахер отримує листа від новопризначеного губернатора Людвіга Патрика Таафе. Виявляється на нього поскаржився колишній секретар магістрату Стрия Ігнатій Ашер, мовляв його незаконно обклали податком, тож треба розібратися. Справа дійшла і до цісаря Франца I, який заохочував практику «таємних листів», Йоган Вільмут звинуватив Мільбахера в аморальній поведінці.

Казимир Мільбахер
(1784—1865)

Дізнанням зайнявся окружний комісар Моріс Драцький. Спершу з'ясувалося, що Ашер допомагав охочим писати заяви і скарги за гроші. Потім виявилась його участь у кількох оборудках і сумнівних комерційних операціях. Далі — більше. На його дворі знайшли налагоджений постій для коней та возів і дізналися про два будинки у місті, з яких він брав плату. Все це Мільбахер доповів губернатору. А до листа додав два примірники памфлету з їдкою присвятою: «непідкупному начальнику округу Казимиру Мільбахеру у Стрию». Розпочинався він такими рядками

«Болахівської солі не візьме
Лиш золото, хитрун, бере.

І так справляє шубу для дружини
 Пухнасті хутра й оксамитові тканини...
 Вітається — що обдарує золотим,
 Мов шовк, став лагідним таким.
 От тільки залишився віддавна
 Негідник і товста свиня.»⁸

Все вказувало на те, що до складання памфлету причетний Ашер. Як він вже не крутив, податок довелося сплатити. Часто-густо недобори стягували через силу і примус.

Наступними на старосту поскаржилися орендарі виробництва свічок Йозуел Фрідман, Израель Корнберг і Маркус Вольнер, але коли виявилися їх зловживання і махінації, а подекуди й пряме здирство, справу швидко зам'яли. У Стрию спіймали на гарячому керівника будівництва доріг і вулиць Пішеля. Коли в 1826 році округ очолив новий крайстауптман Йоган Крібель, Мільбахер дістав посаду в Бережанах. Через кілька років він переїде до Станіславова, а потім стане окружним старостою у Львові. Доживатиме віку у Чернівцях, де й розпочинав службову кар'єру. Коли ми говоримо про славнозвісний «австрійський порядок», то часто забуваємо про рядових виконавців, які й тоді не цуралися хабарів і намагалися швидко розбагатіти, зловживаючи службовим становищем. Ще до Мільбахера процвітали оборудки з продажем солі і зловживання при будівництві мостів і доріг. З 1822 року губернське правління взялося за перевірку міської каси. Через махінації довголітнього касира Генріка Мальфайта і радного Томаша Оброцького.

Dr. Filip Fruchtman.

Філіп Фрухтман

Ян Вайдович (1803–1874) був бургомістром 1839 році. Посаду синдика обіймав Василь Левицький. Першим асесором рахувався Михайло Дудзинський. Місця секретаря і ще одного асесора були вільними. Міським економом був Георг Тхожевський, протоколістом — Йозеф Попіль, канцеляристами — Карл Лімбах, Йозеф Бромович і Стефан Старомійський. Земельні книги

вів Людвіг Цигадлович. Міський касир Йозеф Срочинський, лісник Станіслав Кобилінський, лікар Вінценз Віттман, акушерка Йозефа Шкурлей, поліцай ревізор Йозеф Ружицький. При магістраті числилися канцелярський і судовий виконавці, капрал поліції, 12 поліцаїв, 4 нічні сторожі, 3 лісоруби, 17 вартових.

У 1862 році цісарсько-королівське місто займало площу 5347 йогоїв⁹, у ньому проживало 8787 мешканців і 1078 чужинців, 1916 римо-католиків, 2388 греко-католиків, 2 православних, 223 некатоліків, 44 євангелістів і 4211 іудеїв. Керівник самоврядної громади Ян Вайдович, заступники о. Іван Білявський і Пауль Петерс, секретар Зигмунд Затварницький, міський касир Аполінар Кришталовський, контролер міської каси Олександр Заплатинський, касовий писар Теодор Бородайкевич, міські писарі Міхал Винницький і Людвіг Кульчицький, лісничий Станіслав Кобилінський, міський лікар Деметр Темле, керівник шпиталю Тома Чех, акушерка Юзефа Фляш, капрал поліцай, 11 поліцаїв, 8 нічних сторожів, канцелярський слуга, 3 лісоруби, майстри доріг і водогону.

У 1894 році тодішній бургомістр Людвіг Гьотінгер отримував 1200 злотих платні. 869 злотих мав інспектор поліції, а керівник пожежної охорони — 500. Пожежна сторожа тільки-но постала у місті, що відбудовувалось після трагічних подій 17 квітня 1886 року.¹⁰ Спочатку з'явилася добровільна пожежна охорона залізничників 4 травня 1887 року. Її першим керівником був Фердинанд Марцінський. У 1893 році вже пожежники з міста підготували статут, який оголосили на засіданні міської ради. По вівторках і п'ятницях вони навіть проводили навчання у приміщенні магістрату. Опис однієї пожежі вмістила міська газета. У суботу 24 серпня 1895 року перед обідом поблизу військових складів на вулиці Панській загорілася стодола. Дим помітив спостерігач з вежі костьолу. За 6 хвилин перші пожежники були на місці, де палало вже чотири стодоли. Міські пожежники, добровільна дружина на чолі з

Sp. Ludwik Göttinger.

Людвіг Гьотінгер

Повітовий маршалок
В. Баранський
у Стрию (1916 рік)

у відведених місцях. Визначалися тарифи для перевізників. Так проїзд двокінним екіпажем без поклажі до чи з вокзалу коштував 50 гелерів. Так само обходилася поїздка до річки і пересування по місту. Вночі ціна зростала на 10 гелерів. Влітку, починаючи з 1893 року, від вокзалу до річки курсував омнібус.

Dr. Juliusz Falk.

Юліуш Фальк

Якубом Герусом, пожежна охорона залізниці під проводом інженера Бертольда Вольського, відділ поліції з сержантом Мислінським, дві поливалки з маєтку барона Бруницького у Стрілкові боролися з вогнем, який знищив сім stodol і завдав шкоди більш як на 4 тисячі злотих.¹¹

З початком ХХ століття у вільному королівському місті Стрию вирував жвавий рух. Магістрат видав приписи по утриманню чистоти і порядку. Окремим пунктом регулювалися транспортні комунікації. Заборонялося візками, кінми і велосипедами їздити тротуарами і стежками, обганяти один одного на місцях, різко звертати. Візки і вози тримати

У 1906 році з ініціативи бургомістра Стояловського відкрито конкурс планів нової ратуші в Стрию. Журі розглянуло 31 проект, нагородило три, але ратуші так і не збудувало.¹²

У складі міської влади 1913 року: бургомістр Юліуш Фальк, заступник Станіслав Дінстль, асистенти Адольф Райф, Генрік Гольдштерн, Ісак Шонфельд, Францішек Кун, Ярослав Кіселевський, синдик Генрік Фрухтман, секретар Никодим Костецький, директор канцелярії Едвард Кушак, інженери Агенор Смолуховський, Томаш Малецький,

будівельний асистент Вінцентій Віктор, Віктор Поврозицький, касир Абрагам Рінгель, контролер Франциск Серединський, помічниця касира Ольга Собмасович, керівник міської лікарні Юліан Чарнецький, лікар Альберт Льов, ветеринар Давид Грютц, канцелярист Мар'ян Колодій, лісник Гуго Дубравський, інспектор поліції Ян Райф, торговий комісар Грибовський, офіціал Бернард Буктрог, начальник пожежної сторожі Ян Добрянський, директор газівні Мечислав Зайферт, рахунковий асистент Вільгельм Розенберг, керівник дому убогих Віктор Бургарт, 2 сержанти, 1 взводний поліції, 42 поліцаї, 17 пожежників, 3 лісники, 4 акушерки, сторож різниці, міський гробар, 6 сторожів для підмітання вулиць, 8 ліхтарників, 5 візників, дорожній майстер, 3 возні, 4 помічники при канцелярії, 2 агенти поліції, доглядач парку, годинникар, 10 працівників міської газівні.

У роки війни, з 8 вересня до 19 жовтня 1914 року містом керував Владислав Філяр (1874–1940), а 22 жовтня бургомістром призначено Яна Верштайна. Разом з військом 1 червня 1915 року до міста прибув староста Чепелевський і, за відсутності Фалька, призначив тимчасового керівника міста Казимира Височанського. Впродовж 28 жовтня 1917 – 1 листопада 1918 обов'язки бургомистра виконував інженер Зигмунд Махневич.

Посадником міста періоду ЗУНР був адвокат Ієронім Калитовський (1866–1926). Після захоплення міста поляками у травні 1919 року комісар Стрия ксьондз Генрік Качоровський, в червні – Едмунд Калета. До кінця року останнього замінив Зигмунд Махневич. 4 січня 1921 року керівником міського уряду став Францішек Каспрович. Після 1926 року тимчасовий уряд міста очолювали Махневич й Ожга. До війни президентом міста Стрия був Болеслав Кем.

У 1941 році посадником Стрия став Осип Бандера (1896–1981).

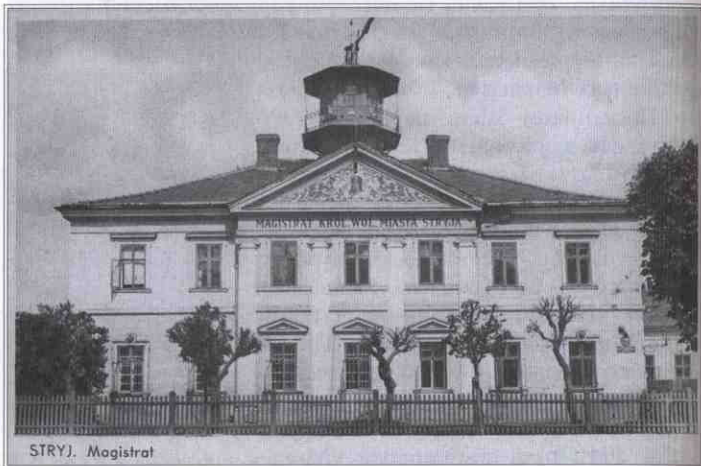
Болеслав Кем

Stryj — C. k. Starostwo

K. K. Bezirkshauptmannschaft

Повітове староство

Магістрат

Будівля пошти кінця XIX ст. (будівничий Юзеф Турек)

Будівля Окружного суду урочисто відкрита у жовтні 1897 року. Проект архітектора Франциска Сковрона (1856-?) втілив місцевий будівничий Юзеф Турек під керівництвом інженера Будзинського.

КАВ'ЯРНІ

Знайомство з містом у давнину починалося і закінчувалося на міській рогачці (шлагбаумі), де гостей зустрічала череда корчем. Вони пропонували ночівлю, перекуску, а часом і мордобій. З документу 1573 року відомо про відкриття корчми на костьольному ґрунті. У 1662 році у місті їх було 17. За чарчиною «паленки» чи лямкою наливки вирішували фінансові справи, укладалися договори. За могоричем і просто мирилися. У шинку відзначали вдалий виторг чи шукали розради у невтїшному становищі. Колоритний спогад залишив німецький мандрівник Йоган Георг Коль (1808–1872), який подорожуючи Галичиною завітав до Стрия. Йшов 1838 рік.

«Ми нарешті прибули досить тверезими на каву у цісарсько-королівське вільне місто Стрий. Перед брамою містечка напис «Тут епідемія худоби». Вулиці покриті виключно камінням. Ринкова площа оживає євреями, які продають горілку і німцями, які пригощають хлібом... Нам принесло задоволення вивчати виставлені на показ різноманітні та незвичні форми м'яса і хліба. Маленькі випечені кусочки сала — гривень (3–4 крейцери), розтертий сир — грамети (2 крейцери), кров'янка — блутвурст, пресована ковбаса — пресвурст».¹¹⁹ Згадав Коль і делікатес — «стрийські кубики».

Ресторан і кав'ярню S. H. Keinera з винним погребом на Підзамчі за тодішньою адресою Шевська 43 заснували у 1869 році. Там пропонували завізні угорські вина. Навіть тогочасний посуд під вино отримав особливі австрійські назви: Seidel — кухоль і Pfiff — склянка, відмінні від німецьких.

84 шинки було у Стрию у 1875 році і коли через два десятиліття до міста прибув Євген Олесницький, то побачив те про що у спогадах згадуватиме «у дні торгів валялися люди по шинках і мало хто тверезий вертав додому».¹²⁰

У 1894 році місцева газета описала нічні deboші п'яних мешканців передмістя, в час коли черговий поліцейський сидів у шинку на розі вулиці Тягорової. Коли постраждали покаржилися начальнику поліції. Той відповів що не бачить нічого страшного. Завжди цікавими є ціни на алкогольні напої того часу. У червні 1893 року вони були наступними: вино від 55 до 75 сотиків за літр, пиво від 16 до 24 сотиків, горілка 70 сотиків. Для порівняння літр молока коштував 6 сотиків, яйце 2 сотики, кілограм цукру 44 сотики. Пересічний стрийський робітник заробляв за день без обіду 50 сотиків.

З 1886 року зберігся план однієї з перших стрийських кав'ярень.¹²¹ «Віденська кав'ярня» Йозефа Розенберга завоювала неабияку популярність стрийської «сметанки». Там збиралися судові радники, адвокати, гімназійні професори і військо-

Цукерня «Корзо»

ві. Місцями зустрічей місцевої публіки на початку ХХ століття стали ресторани Якоба Браутбарда, Станіслава Дінстя, Лейби Горовіца, Хаїма Штерна, Я. Дуката, Я. Кордасевича, С. Льова і Василя Пиця.

Локальний колорит часто змінювався. В путівнику по Галичині за 1914 рік згадано ресторани Дінстя, Розенберга, Вольфінгера, Чопковського, Коля; кав'ярні «Віденська», «Європа», «Брістоль»; цукерні Маркефки і Роха та «закусочні» Васовича, Каспровича, Левковича.¹²² З початком війни вони не припинили свою діяльність, а тимчасовій російській адміністрації довелося видати розпорядження про час їх роботи. Так «Обязательное постановление» першого коменданта міста осавула Шимкевича від 10 вересня 1914 року дозволяло ресторанам і кав'ярням Розенберга, Чопковського, Катарницького, Європейській і цукерням Маркефки і Роха працювати до 1 години ночі, а іншим шинкам до 8 години вечора. Заборонялося обслуговувати простих козаків і унтер-офіцерів. У щоденнику стрийського адвоката Ієроніма Калитовського зберіг-

Кав'ярня «Європейська»

ся опис як солдати вдерлися до пивниці ресторану Катарницького у пошуках алкоголю, в той самий час у «Віденській кав'ярні» грали кілька музикантів євреїв, а за столами пили вино і пиво кільканадцять російських офіцерів. Аналогічне розпорядження видав другий військовий комендант штабс-капітан Лаптев 9 (22) жовтня 1914 року. У часи затишшя збиралися у Розенберга чи перукарнях «недобитки стрийської інтелігенції... якихось 27 осіб» щоб почитати газети.

Свою сторінку в історію стрийських кав'ярень вписала українсько-польська війна. Після невдалого нападу на залізницю Львів — Перемишль старшини потроху заповнили запілля. «Особливо відзначилися Стрий і Станіслав, де не надто працювали, зате добре бавилися та висиджували по кав'ярнях».¹²³ Андрій Чайковський писав у спогадах про Станіслав:

*«Кав'ярня велика... Дзеркала блистять на стінах і всього тут доволі. Повно людей, а найбільше українських старшин. Стільки в одному місці не бачив я ні в австрійців, ні в німців, ні в москалів. Зараз нагадав собі як цісар Карло одного разу у Відні казав окружити всі виходи в одній кав'ярні і зробив облаву на старшин».*¹²⁴

Щось подібне сталося у Стрию однієї квітневої неділі 1919 року. Ось як про це згадував Михайло Омелянович-Павленко: «Навідався я також і до старшинської «столової». Все виглядало цілком пристойно, але надто... людно. Я звернув увагу кого слід на велику кількість старшин. Це не було ні для кого таємницею: саме перед тим комендант бронепотягу, що довго чекав на старшинські поповнення із Стрия, з'явився до то їж «столової» із «стійковим», вибрав собі потрібну кількість старшин і... від'їхав. Я й полковник Курманович просто не знали, як бути з таким «переможцем». У військовім ділі бувають моменти, коли, з одного боку, доводиться карати, а, з другого, — дякувати, скажімо, за «дезертирство» із запасу в бойову частину. Приблизно таке було й в данім випадку». Дещо інше написав про подію Іван Карпинець. За його словами згаданий комендант панцерника Теодор Швець потрапив під арешт за наказом генерала Володимира Гембачева, був відпущений, але повернувся без старшин.

Після війни кав'ярні і ресторанчики нікуди не зникли. Їх стало ще більше. Ось промовистий список 1930 року розпаду економічної кризи:

1. Ресторан Бізанца (Гоша 3)
2. Ресторан Бродмана (Потоцького 4)
3. Ресторан Бухсбаума (3 Травня 43)
4. Ресторан Бернарда Діаманда (Міцкевича 38)
5. Ресторан Г. Фішера (Ринок 58)
6. Ресторан Й. Фішера (Ринок 32)
7. Ресторан Й. Фрая (Кохановського 7)
8. Ресторан Н. Гюнфельда (Міцкевича 29)
9. Пиварня Гаусманна (Казимира 3)
10. Цукерня А. Хая (3 Травня 20)
11. Ресторан Я. Гелвіга (Голуховського 11)
12. Ресторан Я. Каркурта (Міцкевича 30)
13. Ресторан Г. Коля (Ринок 36)
14. Ресторан Е. Шонфельда (Церковна)
15. Ресторан Котербіцкого (3 Травня 23)
16. Цукерня «Гданськ» М. Котовського (Міцкевича 24)
17. Бар «Варшавський» (3 Травня)
18. Пиварня С. Крісса (Тягарова 40)
19. Ресторан Курубарда (Болехівська)
20. Ресторан З. Мареніна (Грабовецька)
21. Цукерня Казимира Маркефки (Івашкевича 1)
22. Ресторан С. Нуссенблата (Міцкевича 25)
23. Ресторан Я. Пацагана (Торгова 17)
24. Цукерня Ф. Поллака (Голуховського 1)
25. Пиварня Редлера (Замкова 18)
26. Ресторан Райнхарца (Міцкевича 30)
27. Пиварня Розенберга (Люблінської Унії 65)
28. Кав'ярня Йозефа Розенберга (3 Травня 21)
29. Ресторан Зігмана (Львівська 4)
30. Ресторан Шпінрада (Дрогобицька 53)
31. Шинок Штерна (Ринок)
32. Пиварня Велкера (3 Травня)
33. Пиварня Вільфа (Ринок)
34. Пиварня Вольфа (Замкова 4)
35. Ресторан Натана Вольфа (Міцкевича 32)

CUKIERNIA ☉ ☉ ☉
☉ WARSZAWSKA

K. Markefki w Stryju
poleca cukry i ciasta najlepszej jakości.

RESTAURACJA KOLEJOWA

III. kl. w Stryju

poleca doborowe piwo akcyjnego
browaru lwowskiego

Kawiarnia wiedeńska

JÓZEFA ROSENBERGA

w Stryju

z komfortem urządzona, — zaopatrzona w dzienniki krajowe i zagraniczne, w bilard wytworny, najlepsze gatunki napojów zimnych i gorących, w szczególności w znanie wina hiszpańskie na kieliszki, francuski koniak, likiery i t. p. przy miernych cenach i rzetelnej usłudze — jest punktem zbornym miejscowej inteligencji i wszystkich przejezdnych.

Polecając się łaskawym względem Szanownej Publiczności uprasza o liczne odwiedziny

powolny sługa

JÓZEF ROSENBERG.

„Astoria” RESTAURACJA i POKOJE do ŚNIADAŃ

naprzeciw kina „EDISON”

— poleca —

— smaczne śniadania, obiady i kolacje. —

Na Święta do nabycia żywe karpie od 3 do 6 kg. sztuka
po cenach bardzo przystępnych.

Uprasza się P. T. o wcześniejsze zamówienia na indyki tuczone.

LECHICKIEGO I KOSTERKIEWICZA

NASTĘPCY

KASPROWICZ I WĄSOWICZ w STRYJU

o POLECAJA: o

KAWĘ, CEBUL, ŻITĘ-GRUBOZIARNISTĄ, OWOCE PĘDOPNOWE i KORZENNE.

WIKTURBY DOBOROWEJ ŻAKOŚCI. STARE KURACYJNE WINA WĘGERSKIE.

Wina austriackie, francuskie, reńskie, hiszpańskie, włoskie i dalmatyńskie.

Koniak francuski Meukow i Courriere. — — — Araki i Rum importowy.

PORTER ANGIELSKI.

Likiery i wódki krajowe i zagraniczne. Krochmal, mydło krakowskie, sodę,
— — farbki, borax i wszelkie artykuły w gospodarstwie potrzebne. — —

Baczność Stryjanie!

Czy wiecie, że została świeżo odnowiona znana z dobroci i taniości

Restauracja Powszechna w Stryju, przy ul. Drohobyckiej Nr. 60 ?

Wyborna kuchnia. Doborowe likiery i wódki. Bufet syciwe zaopatrzony w smaczne przekąski. Codzielné świeże piwo. Każdej niedzieli dancing przy orkiestrze muzyki amatorskiej. Goście mile widziani!

Poleca się łaskawej pamięci P. T. Publiczności,

Z powołaniem

ZDZISŁAW MARENIN.

У переліку середини 1930-х років залишилися ресторани «Грота Окосінська» Рудольфа Бізанца у Народному домі (Гоша 3), «Асторія» Рудольфа Дитриха (3 Травня 27), Вільгельма Келлера (Мицкевича 40), Гедале Ріндера по вулиці Колійовій, Левицького (Собеського 8), «Оаза» на розі Легіонів (Івашкевича) і Мицкевича; цукерні Казимира Маркефки і «Корзо» Заплатинського та єдина кав'ярня «Віденська»

Віденська кав'ярня

з баром і дансингом (3 Травня 23).¹²⁵ Останній передвоєнний рік доніс до нас назви лише кількох закладів громадського відпочинку, що залишилися: цукерні «Корзо» Маркефки і Заплатинського, ресторани Рудольфа Бізанца, Натана Вольфа, Гедале Ріндера, Михайла Левицького, Вільгельма Келлера і Рудольфа Дитріха.

Мешканці нашого міста знали як і мали де відпочити, забуваючи бодай на хвилину негаразди буденного життя, його пекучі проблеми. Післявоєнне товариське життя містян варте окремого есе. Потяг до розривок стрияни не втратили і нині.